Юлиян Русенов Русенов

Победител

лирика

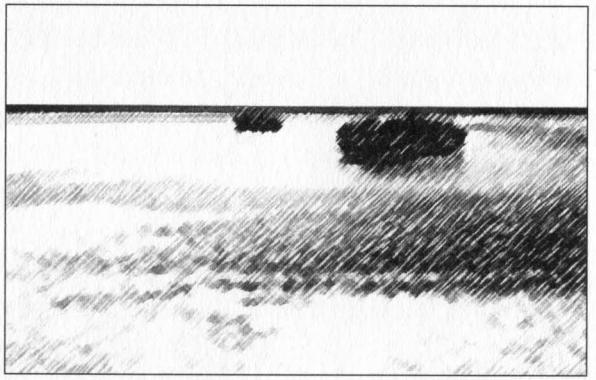

ИК "ЕКЗАКТ"
Пловдив, 2009

Юлиян Русенов, автор, 2009
ИК „Екзакт 93", Пловдив

Юлиян Русенов Русенов

Роден на 10.07.1951 година в гр.Бургас. Гимназиалното си образование завършва в гр.Стара Загора в класа на Тома Томов- баща на Ана Томова - Синтова. В града на липите още витаят духовете на поетите Кирил Христов, Гео Милев, Николай Лилиев, Веселин Ханчев.

Завършва СУ „Климент Охридски" със специалностите „Право" и „Международни отношения" и започва работа като младши съдия в Старозагорски окръжен съд. От 1998 година е съдия в Пловдивския апелативен съд.

Обича планините, спорта, класическата музика, танците, литературата и философията.

Баща е на две големи дъщери,завършили образованието си в чужбина. Голямата - Леда живее и работи в гр. София. Малката - Марта е в Германия.

Любим писател - Шекспир, особено неговите сонети:

„Свят разглобен.
О, дял проклет, да си
роден, за да го слагаш в ред“.

Оптимист. Негово верую е че оптимизмът ни е нужен като слънцето, за всеки божи ден, докато сме живи. След това изобщо не ни е необходим.

Победител

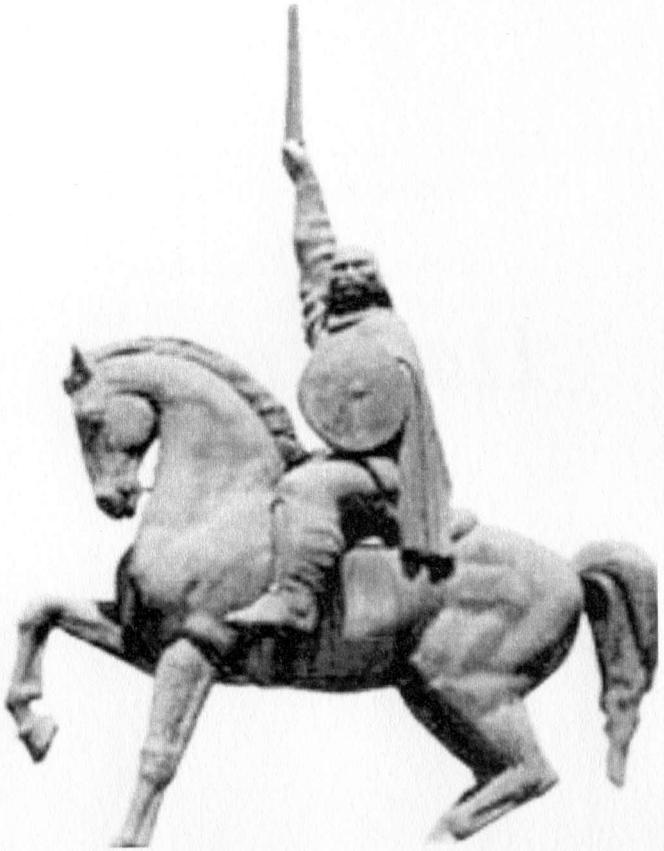

ПОБЕДИТЕЛ

Ще се завърна победител.
Ще бъда малко уморен.
Ръка ще вдигна към тълпите.
Ще чуя рев – о, блян блажен.

Покорни врагове.
Блестяща свита.
В очите плам. Съдбовен миг.
За този славен ден ще пишат летописци.

Дали ще дойде този ден?
Дали багажа ми е много?
Май конят ми е уморен?
Или съдбата не е с мен?

А може би ще тръгна сам.
Посоката не зная.
Ще диря брод.
Ще търся светлина.

Ще се завърна победител.
Във топло лято.
Облечен в бяло, лек и благ.
Ще бъде тихо, като в спомен,
като завръщане в дома.

При себе си ще се завърна.
При моя бог, при моята луна.
При хората, които ме обичат,
ще се завърна със любов.
Ще се завърна победител!

Март 1997 г.

УРОКЪТ ПРОДЪЛЖАВА

На петдесет научих, че съм млад.
Научих, че да бъдеш жив си струва.
Че всеки слънчев ден е знак.
Че в мрачни дни съм длъжен да съм силен.
Научих, че отдавна Някой
е решил каква да бъде мойта роля.
Че ако този някой е съдбата –
тя не отнема свободата.
Играе си без правила и своите актьори
търси сред тълпата.
Научих, че си струва да си жив,
ако играеш свойта роля.
Че е едно – да бъдеш отличén,
а другото е да се справиш.
Че трябва в ясна вечер, с дух смирен,
очи да вдигам към звездите.
Да моля за любов и топлина, кураж и сила,
за да преживея дните.

На петдесет научих, че съм млад,
че да си жив е трудно, но си струва.

ДУШАТА Е САМОТЕН СКИТНИК

Когато слънцето изгрява, изгрява и за теб,
добре е да го знаеш.

Когато вятърът шепти в листата, послушай,
той не шепне ли за теб.

Когато хубава жена танцува с порива на младост,
ти погледай – не танцува ли за теб.

Не сме забравени от Бога. Незрящи сме
и глухи при това.

Самотен скитник е душата, закусващ
с красотата на света.

24.11.2000 г.

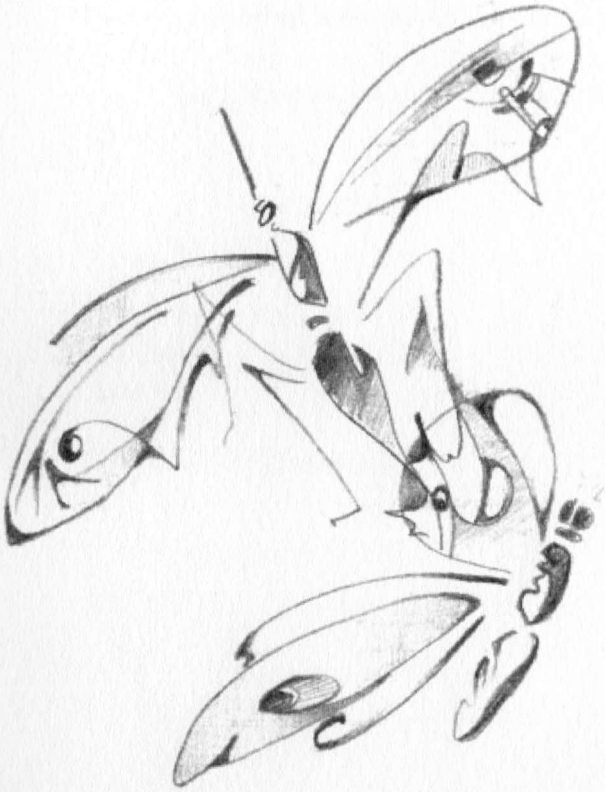

ЩЕ ДОЙДАТ ЛИ ЩАСТЛИВИ ДНИ

Аз знам, че
утрото ще изпревари,

безсъниците ще
стопи,

душата нежно
ще погали,

ще дойдат пак
щастливи
дни.

Ноември 1998 г.

НЕ СЪМ ТЕ АЗ ИЗМИСЛИЛ

Измислил те е друг,
и не ревнувам от това.

Съзирам в теб – божествена ръка.
Не смея да добавя нищо към това –
красива, артистична
палава и романтична,
лудетина искряща и толкова добра,
и тъй изкусна в таз игра.

Ласкаеш ме – не съм ти аз баща.
Хвала на боговете – те играят си с това.

А аз – какво съм аз измислил?
Измислих любовта.
Душата ти докоснах с моята душа.
Косата ти посипах с бляскави звезди.
Кралицата на бала тъй трябва да искри.

Виж гледат боговете –
върви, върви, върви !

Вън е хубав летен ден,
ден за тебе отреден

Какво е туй, което ни се случва,
дали Съдбата правилно улучва.

Във образа на хубава жена –
дали е полет на душата, или е просто
радост във кревата.

Дали ни води в светове омайни,
или ни лъже с чувства плахи и нетрайни.

Защо ни слага бляскави доспехи
и хвърля ни във битки безнадеждни.

Защо на хора земни гения внушава,
с неземна красота жени дарява -
навярно с туй се забавлява.

На кой е дала главна роля –
на властника богат и алчен, или на философа –
беден и самотен.

Във земния парад на суетата,
с какво участва днес Съдбата.

Какво е туй, което ни се случва.

Денят е хубав – може би улучва.

ПОЛЕТ

Тези дни изпълнени с любов
и тихо, топло вдъхновение.

Не искам да ги сменям аз
с тъга и дни на омерзение.

Събуждам се и искам да летя
с крилете на опиянение, родено в аромата
на нощта.

Душата ми лети – тъй нежно, радостно
вълнение,
а аз пристъпвам към деня на своите съмнения,
тревоги, задължения.

Душата ми лети в нощта
и търси там спасение.

04.05.2001 г.

I CAN'T BELIEVE

Светът на моите фантазии.

Светът на моята любов.

Светът на моите страдания,
мечти, надежди, упования.

Нима това е само част от времето,
изтичащо във пясъчен часовник.

Нима отвъдното е пустота,
запълвана отново и отново с пясък.

Нима и твойта красота, и ум,
и артистичен блясък, ще бъдат спомен
само във ума на хора тленни –
без остатък.

Пясък, шепа пясък.

14.12.2004 г.

ЗА ЛЮБОВТА, СВОБОДАТА И КРАСОТАТА

Свободата да тръгнеш без посока в нощт
Свободата да имаш забранени неща

Свободата да можеш по средата да спрец
Свободата да тичаш сред поляни с цветя

Свободата да кажеш: не, не мога така
Свободата да бъдеш най-красивата – да!

Свободата да бъдеш просто слаба жена
О, недей да ми казваш, че не искаш това

Че не искаш да тичаш по поляни с цветя
Че не искаш да ходиш нигде късно в нощта

Ти затуй си красива – за да бъде така

Можеш ли да ме имаш заедно със това
Свободата да ходя гордо вдигнал глава

Свободата да мисля за каквото реша
Свободата да търся самодиви в нощта

Свободата да страдам и за дребни неща

Свободата да сменям всичко за свобода

Свободата да бягам, за да мога така
А си толкоз красива – колкото Свобода

Април 2000 г.

КРАСИВИТЕ НЕЩА

Красивите измислени неща
и нашта тиха безнадеждност
Деца, изгубени в нощта, копнеещи
за топлина и нежност.
Деца, жадуващи за красота –
измислящи красивите неща.
Да, ето днес, от скука и тъга,
измислих толкоз хубави неща.
Дарявам ти ги тук, сега.
Дарявам ти небесната дъга –
безсмислено красива – като любовта.
Дарявам ти и утринната тишина –
пропускаш я и губиш от това.
Дарявам ти и нощната луна
жребец, препускащ сред поля ...

Защо го правя – скука и тъга.
Не само за това.
Опложда̀м твоята душа.
Очаквам хубави деца.

НЕДЕЙ ДА ПЛАЧЕШ

Не искам да забравя този ден.
Любов и нежност сгря душите.

Недей да плачеш, моля те недей –
виж гледат ни звездите.

Не искаш нищо, знам, недей.

Недей да плачеш, прегърни ме.

Божествен пламък – грейна в теб и в мен.
Любов и нежност – сляха се душите.

Недей да плачеш, моля те, недей!
Ще се разплачат и звездите.

15.02.2003 г.

ЩЕ ДОЙДА . . .

Ще дойда просто да те видя.
Да постоим, да помълчим.

За дните си да поговорим.
Да се посмеем и да поскърбим.

Аз знам, че ще ме срещнеш с укор,
но погледът ти ще искри.

Ще те докосна плахо и ще блесне
вълшебството, което в теб пламти.

Ще дойда просто да те видя
и знам, че ще ме чакаш ти.

Декември 1998 г.

Неповторима красота.

И в миг избликнало Страдание.

Поспри, не идвай Самота.

Постой Очарование.

В съавторство в Лилиев и Уитман

Хубав, топъл, летен дъжд,
рукна някак изведнъж.
Стрехите в хор запяха,
живинките в миг заспаха.

Чаках дълго този дъжд,
бях във цъфналата ръж.
Там копнежите изтляха
и изтекоха в реката.

И си рекох – таз река
носи в мътната вода толкоз нежност,
топлота, поривите, любовта.

Но отново, след дъжда,
се събуди нов света.
Плахо птичките запяха,
котките се разиграха.

Хубав, топъл летен дъжд.
Пак съм в цъфналата ръж . . .

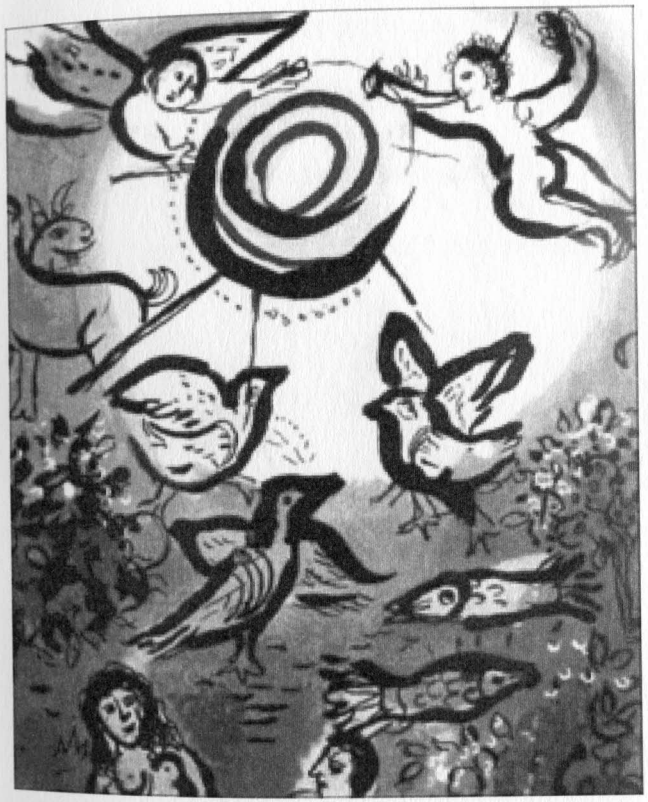

ЗАВРЪЩАНЕ

Топла есенна тъга.

Пламък лих, дошъл от пустота.

Тихо, нека помълчим в нощта.

Пламък лих. Догаря в нас страстта.

Не плачи. Пий сладостна тъга.

Пламък лих. Завръщане в нощта.

Не плачи. Отвъд е пустота.

Топла есенна тъга.

Септември 1990 г.

Самотен, знам, че стигна своя пристан.

Самотен, ще поседна на брега.

Далеч от пиршества, от суета и битки.

Самотен, там ще чакам старостта.

Декември 1999 г.

ПРАЗНУВАЙ НА РОЖДЕННИЯ СИ ДЕН

Не се страхувай от това,
че чарът ти ще избледнее.

Празнувай, улови мига.

Ще помнят, знай и слепите това,
и глухите ще го възпеят.

Мъжете могат и така.
Не се страхувай, ще успеят.

07.01.1999 г.

ОТНОСНО БОГ

Когато гледам

Котките

Жените

Цветята

си мисля, че Бог е художник.

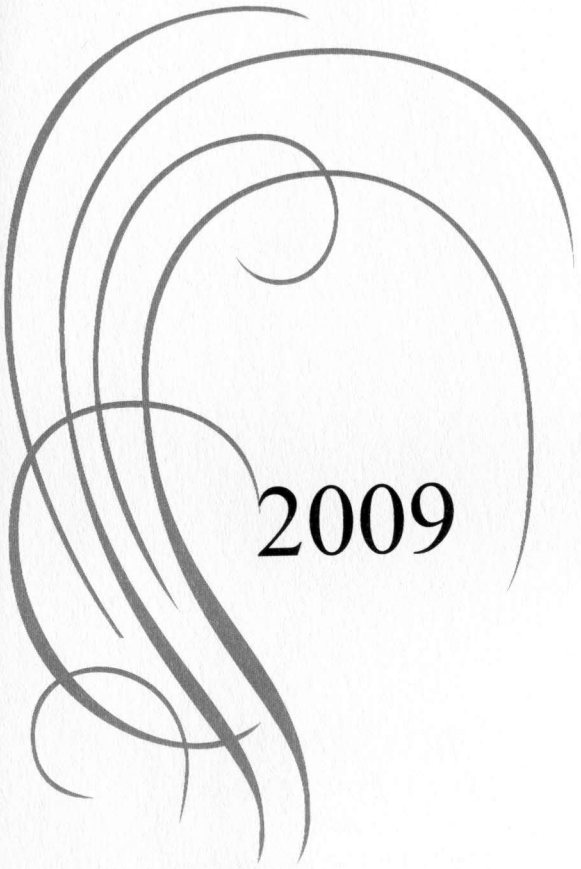
2009

ОРИС

Вървях към глухата гора и срещнах
чудна, странна птица.
Вървях, бях гладен при това, но песента й
ме ориса.
Заспах, замръзнах в таз гора,
разбрах, че съм орисан.
И слушах, слушах във захлас,
и утрото дочаках.
От този ден, аз бродя по света
и мойта птица търся.
Обичам всяка тишина
и тези строфи пиша.

В съавторство с Рейчъл

ТАМ ГОРЕ, НЯКОЙ МЕ ОБИЧА

Там горе, някой ме обича,
Не зная Бог ли се нарича.

Изпратил ми е тебе той,
нарекъл е да бъдеш мой!

Там горе някой ме обича,
на Любов ме той обрича.

ПОБЕДИТЕЛ
Юлиян Русенов Русенов
лирика
Първо издание, българска
Подготовка за печат:
ИК "ЕКЗАКТ"
графично оформление:
ИК "ЕКЗАКТ"
Пловдив, 2009